

žán na pořad práva. Jde tudíž o věc řízení nesporného, tím bylo oprávněno odmítnutí žaloby, ovšem jen co do částky 15.000 Kč.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 30. prosince 1925 R I 1053/25.

Poznámka zasílatelova: Nelze pochybovati o tom, že žalobce mohl svůj nárok podle § 1111 vř. z. obř. uplatňovati žalobou u okr. soudu v L. příslušného podle § 49 ř. 5 a 83 j. n. nezmiňuje se při tom ani o kauční hypotece pro nárok jeho z tohoto poměru právního zřizené, a že musil tak učiniti ve lhůtě v § 1111 obř. z. uvedené. Tím, že žalobce v prosbě žalobní žádal uspokojení, pokud jde o část svého nároku 15.000 Kč, pouze z oné kauční hypotéky resp. z části nejvyššího podání na onu kauční hypoteku vypadajícího, čímž chtěl soudci exekučnímu podati důkaz o pravosti svého pohledávání a nároku na uspokojení z oné kauční hypotéky, přivodil si jistě nezamýšlenou situaci, že spor u okr. soudu v L. podle rozhodnutí nejvyššího soudu vésti jest jen ohledně částky 5.000 Kč převyšující částku 15.000 Kč požadovanou z kauční hypotéky. Bude zajímavé, jak spor ten se povede, když celkový nárok 20.000 Kč nedá se děliti.

—va.

Advokáti ustanovení za obhájce neb zástupce jsou oprávněni dáti se zastupovati v řízení přestupkovém i před soudem sborovým jako soudem odvolacím kandidáty advokacie, zapsanými v seznamu kandidátů advokacie, ve smyslu § 447 tr. ř. ve znění zákona ze dne 17. dubna 1902 ř. 79 ř. z. Není třeba, aby tito kandidáti advokacie měli zvýšenou kvalifikaci podle § 6. zák.

č. 40/22 Sb. z. a n.

Z důvodů rozhodnutí nejvyššího jako zrušovacího soudu v Brně:

V trestních věcech 1) T 107/24 okresního soudu ve V. M. a příslušného spisu odvolacího krajského soudu v N. J. To VII 242/24 a 2) T 273/25 okresního soudu ve V. M. a příslušného odvolacího spisu krajského soudu v N. J. To VII 208/25 nepřipustil jmenovaný odvolací soud kandidáty advokacie a sice v prvním případě usnesením ze dne 1. července 1924 dra J. K. koncipienta dra F. V., advokáta ve V. M. a v druhém případě usnesením ze dne 30. června 1925 dra V. Š., koncipienta dra J. D., advokáta ve V. M. k hájení obviněných a to z toho důvodu, že podle sdělení obou kandidátů advokacie neměli dosud

dvouleté praxe poněvadž prý podle § 6 odst. 2 věta 2. zákona ze dne 31. ledna 1922 č. 40 Sb. z. a n. advokát může se dáti před sborovými soudy zastupovati kandidátem advokacie, který má nejen hodnost doktora práv, ale i nejméně dva roky praxe u advokáta, kteréžto podmínky dvouleté praxe u obou koncipientů není. Trestní řízení odvolací — uvádí odvolací soud — není řízením přestupkovým, nýbrž platí o něm předpisy podle § 472, 473 a 474 tr. ř., tytéž předpisy, jako před sborovým soudem první instance, a odvolací soud rozhoduje ve věci samé podle toho, co jest nařízeno o vynášení rozsudku sborových soudů první stolice, pokud není nic jiného výslovně ustanoveno.

Uvedený názor odvolacího soudu se nesrovnává se zákonem.

Oprávněn k hájení vůbec, tedy, jak před soudy přestupkovými, tak i před sborovými soudy, před soudy porotními a nejvyšším jako zrušovacím soudem je ve smyslu § 39 tr. ř. každý, kdo zapsán je v seznamu obhájců některé země a citovaný § uvádí, kdo do tohoto seznamu zapsati se má. Kandidátů advokacie, kterým se nedostává vlastností zákonem předepsaných, tam zapsati nelze.

Podle §§ 6 odst. 2 zákona ze dne 31. ledna 1922 č. 40 Sb. z. a n. bylo ustanoveno, že, pokud ve věcech trestních před sborovými soudy k hájení oprávněn je jen obhájce, zapsaný v seznamu obhájců, může se dáti advokát zastoupiti takovým kandidátem advokacie, který má hodnost doktora práv a nejméně 2 roky praxe u advokáta, vyjímaje hájení před porotou a nejvyšším soudem. Z doslovu zákona toho plyne, že zastoupení takovým kandidátem advokacie přípustno jest pouze tehdy, když obhajováním p o v ě ř e n b y l a d v o k á t, nikoliv obhájce jiný.

Věci trestní, náležející před sborový soud, jsou zločiny a přečiny. § 6 cit. zák. týká se jen obhajování pro zločiny a přečiny před soudy sborovými jako soudy nalézacími; předpisy o obhajování před soudy porotními, nejvyšším soudem a v řízení o přestupcích zákonem tím vůbec dotčeny nebyly.

Řízení o přestupcích upravuje hlava 26 (§§ 447—482) tr. ř. a sice jak před okresními soudy, tak i před soudy odvolacími.

Podle § 447 I. odst. tr. ř. smí se použití předpisů, které platí při zločinech a přečinech, jen když není tu v hlavě 26. nic zvláštního uvedeno.

V odstavci II. ustanovuje pak ihned § 447 tr. ř. ve znění zákona ze dne 17. dubna 1902 č. 79 ř. z., že jsou v řízení o pře-

stupcích oprávnění advokáti ustanovení za obhájce neb zástupce dají se zastupovati kandidáty advokacie zapsanými v seznamu kandidátů advokacie; tedy i kandidáty advokacie, kteří nemusí mít ani zvýšenou kvalifikaci podle § 6 zákona č. 40/22 Sb. z. a nař.

Ze shora uvedeného plyne, že jsou takoví kandidáti advokacie oprávnění zastupovati advokáty, obhajováním pověřené i před soudy sborovými, jakožto soudy odvolacími.

Ustanovení trestního řádu, jichž se krajský soud v N. J. jako soud odvolací dovolává a podle nichž mají se řídit soudy odvolací v přestupkovém řízení předpisy, které platí při zločinech a přečinech, týkají se docela jiných okolností a sice § 472 tr. ř. veřejnosti líčení podle §§ 228–231 tr. ř., § 475 tr. ř. postupu při výslechu svědků, znalců a obžalovaných a § 474 tr. ř. vynešení rozsudku.

Bylo proto ve smyslu §§ 33 a 479 tr. ř., podle § 292 tr. ř. uznáno, že shora uvedenými usneseními krajského jako odvolacího soudu v N. J. ze dne 1. července 1924 a ze dne 30. června 1925 porušen byl zákon v ustanovení § 447 tr. ř.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. prosince 1925, č. j. Zm II 509/25 a Zm II 510/25. Dr. F—k.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Komentované zákony českosl. republiky. Vydává »Českosl. kompas«. Svazek XVI.

Československý obecný zákoník občanský a občanské právo platné na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

Zpracoval a uspořádal universitní docent JUDr. František Rouček, referent v ministerstvu pro sjednocení zákonů a organizace správy pro obor občanského práva. Praha 1926. Nákladem »Českosl. kompasu« tiskařské a vydavatelské akc. spol.

Ediční činnost »Čs. kompasu« vyvrcholila ve dvojdielném svazku XVI. o 1759 stranách, obsahujícím právníkové veledílo z r. 1811, obecný zákon občanský, platící též v historických zemích naší čs. republiky, a dále občanské právo, platné na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

Komentářů onoho zákona vyšlo u nás i v popřevratové době více. Možno jen poukázat na 3. vydání jeho, pořázené JUDrem Frant. Joklíkem z r. 1922 (Nakladatelství Hejda a Tuček v Praze), a na Svazek třetí čs. zákonů, vydávaných spol-